

Met Lijf en Ziel

Eerder verschenen:

Meisje aan de Overkant
De Parisienne

André Van Butsel

Met Lijf en Ziel

VERHALENBUNDEL

Copyright © 2023 André Van Butsel
Omslagontwerp: André Van Butsel
Beeld auteur: Ingrid De Buyst
Zetwerk: André Van Butsel
Beeld cover: Shutterstock Inc.
Druk: Brave New Books - 2023
Uitgever: André Van Butsel

www.andrevanbutsel.be
www.facebook.com/andre.vanbutsel
www.linkedin.com/in/andré-van-butsel

Verhalenbundel

ISBN print 9789464803761

ISBN e-book 9789464803778

NUR 303

BISAC FIC029000

D/2023/André Van Butsel, uitgever

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de uitgever noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave. Dit is een fictief verhaal. Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages, gebeurtenissen en achtergronden, evenals iedere vorm van herkenning in dit boek berusten daarom op louter toeval.

“Sommige mensen doen alles verkeerd. Hoe moet ik het uitleggen? Ik bedoel, er zijn mensen die alles tegen hebben – niet maar een paar dingen, maar echt alles – en toch goed op hun pootjes terechtkomen.”

...

“Bij sommige mensen loopt het anders. Zij gaan niet weg maar je wou dat ze dat hadden gedaan. Voor hun eigen bestwil, zou je kunnen zeggen.”

Alice Munro – *Trots*, kort verhaal uit *Lief Leven*.

“Sjoba had het licht uitgedaan. Ze liep terug naar de tafel en ging zitten, en even later ging Sjoekoemar bij haar zitten. Ze huilden samen om de dingen die ze nu wisten.”

Jhumpa Lahiri – *Een tijdelijk ongemak*, titelverhaal uit de verhalenbundel met dezelfde naam.

Voor Ingrid, Nils, Maaïke, Lotte en Ellie

Inhoud

Voorwoord	11
De Notaris	13
Het ondergrondse kasteel	20
Nevelkinderen	38
De Koeienmeid	49
Kaas met mosterd	61
Rozen voor Sakina	78
Horsy Boy	89
Het Laatste Boek	117
Graniet	121
Een Klein Verlies	137
De Oude Man en de Boom	144
De gifmenger	149
De ogen van Julia	166
Het Laatste Netwerk	170
De Vrouwenhater	184
Jacuzzi Kreten	189
Drama in warenhuis	196
De Bestseller der Lage Landen	203
Forêt d'Orient	216
Het Ishtar Protocol	225
Het Meisje dat altijd loog	256
Het cocaïnehoertje	270
Een pilletje van diamant	285
Dankwoord	294

Voorwoord

U hebt alweer een boek in handen van mij. Mooi is dat. Een verhalenbundel nog wel. Niet meteen het geliefde proza van veel lezers. Toch is het korte verhaal het begin van alles. In onze wieg kregen we al sprookjes te horen. Later leerden we opstelletjes schrijven. Heel wat grote schrijvers zijn beroemd en berucht om hun korte verhalen: Edgar Allan Poe, Franz Kafka, Anton Chekhov, Ernest Hemingway, Raymond Carver en Alice Munro. De laatste won er zelfs de Nobelprijs mee.

Een waarschuwing voor wie mij persoonlijk kent: dit is fictie, verzonnen, uit mijn duim gezogen. Ik kruip in de huid van kinderen en koeienmeiden, boerinnen en bajesklanten, artsen en amazones, moordenaars en slachtoffers, abdijpaters en vechtersbazen, hemeltoeristen en wraakengelen, vrouwen die een eitje te pellen hebben met hun mannen, mannen die een eitje te pellen hebben met zichzelf. Verhalen die u zullen ontroeren, doen glimlachen, doen gruwen en doen nadenken. Een bonte polyfonie met één rode lijn: van elk personage is een hoek af.

Ik heb geen pretenties. Mijn verhalen zijn voor iedereen. Sommige lezers zullen een diepere betekenis ontdekken, andere gewoon leesplezier. Ik ga tientallen jaren vooruit en honderden jaren achteruit. Ik presenteer u een menukaart waarin ik verschillende genres aftast: thriller, fantasy, reality, history,

horror, magie, sprookje en romance. En net als bij een menukaart waarbij je van het ene gerecht meer houdt dan van het andere, zal je als lezer van het ene verhaal meer houden dan van het andere. Maar weet dat ik als een topchef elk verhaal met lijf en ziel heb geschreven, met maar één doel, beste lezer: u een aangename leeservaring bieden.

Veel leesgenot.

De Notaris

Er woedde een oorlog in de herberg van Hilaire en Elodie. De vijandelijkheden waren al vroeg in de ochtend begonnen toen de jongste van zes dochters, net geen twintig, had bekend dat haar lichtjes aangezette buik niets te maken had met de hardnekkige winderigheid waar ze al weken over klaagde, maar alles met een hitsig moment tussen twee steunberen van het romaanse kapelletje op de heuvel achter de herberg. Aldaar had ze haar ongereptheid prijsgegeven, op haar rug in het gras, rokken onder de kin, kuiten op de schouders van een jongmens uit de stad. De dader, een snoeshaan van goeden huize (afgaande op zijn stijve kleertjes en gedistingeerde maniertjes) was enkele weken eerder op aanraden van een paar vrienden afgezakt naar plattelandsherberg *Onder den Toren* omdat, zo zeiden die vrienden, er zes huwbare deernen woonden waarvan de jongste, Tilly, een betoverende schoonheid bezat en maagdelijk onaangeroerd was. De jongeman had de slanke brunette met de guitige ogen weten te verleiden, wat op een uitzonderlijk warme avond in april was uitgelopen op voornoemde wellustigheden. De details van deze spijtige misstap had Tilly wijselijk achterwege gelaten voor haar vader, maar de gevolgen had ze niet langer kunnen verbergen.

Hikkend en snikkend stond ze te friemelen aan haar

blauwwit gestreepte schortje met kanten boordjes, op het punt om de keukenvloer onder water te zetten.

‘Je bent verdomme al de tweede,’ briepte Hilaire, haar vader, wiens hangsnor trilde als het deksel op een ketel kokend water. Hij schopte met een klomp tegen een door houtwormen aangetaste poot van de keukentafel, waarop de poot brak, de tafel een reverentie maakte en de kan verse koffie op de vloer belandde.

‘Ik kon er niets aan doen,’ snikte Tilly, met de voeten in de dampende koffie.

‘Jawel! Je benen dichtknijpen!’

Het was Elodie, de moeder van Tilly, die de gemoederen wist te bedaren. ‘Hilaire, ga de varkens voederen, ik hoor de biggen krijsen tot hier.’

Hilaire trok godverdommend naar zijn varkens, alzo de rest van het schaarse keukenmeubilair vrijwarend van de teloorgang.

‘Wat moet ik doen, mama?’ vroeg Tilly.

‘Hou je van Leopold?’

Ze knikte.

‘Hij van jou?’

Ze trok de schouders op. ‘Ik heb hem niet meer gezien sinds ... sinds ...’

Elodie rolde met de ogen. ‘Altijd hetzelfde liedje.’

‘Zijn vader is notaris,’ zei Tilly.

Elodie haar gezicht fleurde op. ‘Nog een geluk, mijn kind. Je moet zo snel mogelijk trouwen. Morgen ga je met vader naar de stad.’

Hilaire, opgelucht dat Tilly’s aanstaande de zoon was van Raymond de Stockhove-Janseghers, een schatrijke aristocratische notaris met een stamboom tot in de zestiende eeuw en

connecties tot in het parlement, maande Tilly om zich proper te wassen en haar beste kleren aan te trekken.

Tilly kwam voor de dag met een blauwgrijs nauwsluitend strompelkleedje tot op de kuiten, daarover een gehaakte sjaal en op de zedige knot een wit kanten mutsje. Aan de voeten de lakschoenen van Elodie die twee maten te groot waren. Hilaire hees zich in zijn driedelig zwart flanellen trouwkostuum, met daaronder een wit gesteven hemd met hoge boord en vlinderstrik. Hij smeerde net genoeg reuzel in zijn snor om er twee perfecte krulletjes in te draaien. Hij zette een gespikkelde klepmuts op, spande Igor, het Brabants trekpaard, voor de kar en vertrok samen met Tilly en haar zus Lucy hotsebotsend naar de stad.

Ze stopten voor het vier verdiepingen tellende herenhuis van de notaris. Hilaire keek vol ontzag naar de bakstenen gevel met meerdere balkons, waterlijsten, smeedwerk, gesculpteerde sluitstenen en glas-in-loodramen. Door de massieve dubbele voordeur kon een paard met kar.

Hilaire en Tilly stapten af, Lucy bleef achter bij Igor.

De knal van de deure klopper weergalmde door de verlaten straat. Een norske dienstmeid deed open. Ze bekeek het tweetal met de neerbuigende mengeling van bothedheid en hoogmoed van mensen die meenden enige waardigheid te mogen ontleenen aan de welstand van hun broodheer. ‘Waarvoor is het?’

‘Een zeer spoedeisende zaak aangaande de zoon van meneer de notaris.’

‘Monsieur laat niemand binnen zonder afspraak.’

‘Monsieur zal straks iemand buitengooien zonder afspraak als hij hoort dat een belangrijke bezoeker de deur werd gewezen.’

De dienstmeid liet hen binnen. ‘Ga hier zitten,’ commandeerde ze, met een gezicht alsof ze twee melaatsen op bezoek

had.

Hilaire en Tilly betraden de inkomhal en namen plaats op een witleren bank. Ze keken zich de ogen uit op het twinkkelende firmament van kroonluchters, de buitensporige bloemenfiguren in de mozaïekvloer, de plafondhoge dubbele deuren en de magistrale trap. Hilaire, de pet dubbelgevouwen in de hand, voelde zich een drol in een pispot.

Op een bijzettafeltje lag het weekblad *De Nieuwe Vlaamse Illustratie* van zondag 5 juli 1914, met de ronkende kop: ‘*De vreeselijke moordaanslag op Aartshertog Frans Ferdinand van Oostenrijk en diens gemalin*’, met statige foto’s van het onfortuinlijke echtpaar.

Een deur zwaaide open en een rijzige man met een perfect getrimd snorretje en dito puntbaardje kwam naar buiten. Hij trakterde het tweetal op een stralende glimlach. ‘Goedag mijn beste man, met wie heb ik de eer?’

‘Hilaire Mansfeldt.’

‘En wie mag deze schitterende korenbloem wel zijn?’

‘Mijn jongste dochter Tilly waarover ik graag met u ...’

Op dat moment zwaaide de voordeur open en een man met kepie en uniform kwam naar binnen met in zijn spoor twee voorname dames. Buiten stond een Ford T te pruttelen. De jongste van de twee, een perfect zandloperfiguurtje en een taille zo dun als een pijpensteel, om het hoofd een kunstig gedrapeerde zijden tulband, verdween hoogmoedig door een van de hoge deuren. De oudere dame, in een donkerblauwe japon van ruisende tafzijde, voorzien van een strohoed met voile, zeilde hoogst verontwaardigd tot vlak voor de notaris. ‘*Mon cher* Raymond, er staat hier een monster van een boerenpaard *kaká* te doen vlak voor onze deur waardoor Prosper niet kon parkeren omdat die boerentrien het vertikt om plaats te ruimen.’

‘Hoe ben je dan uitgestapt, mijn lieve Bérénice?’

‘Prosper heeft zich wel tien meter ver moeten parkeren. Ik heb die hele afstand terug moeten lopen.’

‘Inderdaad een flinke voetreis, Bérénice, je zal wel vermoeid zijn.’

Madame Bérénice fronste boosaardig de wenkbrauwen en kwakkelde als een gekrenkte knobbelgans de trap omhoog. De chauffeur spoedde zich naar buiten.

‘Volgt u mij, meneer Mansfeldt,’ zei de notaris.

Hilaire en Tilly volgden de heer des huizes naar een ruim salon met een glanzend geboend parket, volgestouwd met fauteuils in schreeuwerige kleuren. Het tweedelige glas-inloodraam aan de straatkant toonde een smachtend koppel in oosterse gewaden en in de vier hoeken van het vertrek stonden Egyptische zuilen die volgens Hilaire alleen dienden om indruk te maken.

De notaris plofte neer achter een kolossaal bureau met houtsnijwerk. Tilly en Hilaire namen plaats op een bruinleren stoel.

‘Wat heb je in de aanbieding mijn beste man? Hooiwas, nagras, meubels, koebeesten, akkergerief, labeurgetuig?’

‘Om heel eerlijk te zijn, meneer de notaris, mijn dochter Tilly.’

De notaris zette verwonderd een pince-nez op om de koopwaar in ogenschouw te nemen. Zijn ogen bleven rusten op Tilly’s opbollende buikje.

‘Ach, toch niet weer Leopold,’ zei hij teleurgesteld, en nam het knijpbrilletje af.

Tilly barstte uit in tranen.

‘Mijn beste meneer Mansfeldt, mag ik Hilaire zeggen? Ik heb al honderd keren tegen mijn losbandige zoon gezegd dat hij er, excuseer de woorden juffrouw, een knoop moest inleg-

gen. Ik ben zijn zwelgerijen beu en heb hem naar het leger gestuurd. Naar het schijnt komt er oorlog.'

'Het spijt me dat te horen, meneer.'

Tilly leek te gaan flauwvallen.

'Precies. Den Duits denkt dat hij zich alles mag permitteren, maar onze soldaten staan klaar om het vaderland met hand en tand te verdedigen. Mijn zoon is officier in het fort van Walem.'

De notaris haalde honderd frank uit zijn geldbuidel. 'Dit zal helpen om de nood voor het kind te lenigen.'

'Ik hoef uw geld niet, meneer. Kom Tilly, we gaan naar huis.'

Twee jaar later verscheen een broodmagere man in herberg *Onder den Toren*. Hilaire, die net acht biggen ter wereld had geholpen, vroeg wat hij wilde drinken.

'Een bruintje,' antwoordde de man, wiens verschoten hoed vol mottengaten zat. Hij zag bleek en de rafelige kleren, die ooit duur moesten zijn geweest, wapperden als lompen rond zijn knokige lijf. De broze baard was lang en grijs en de onverzorgde snor hing treurig halfstok langs zijn mondhoeken.

'Kent u me nog, meneer Mansfeldt?'

Hilaire zijn mond viel open van verbazing toen hij de man herkende als notaris de Stockhove-Janseghers.

'Meneer de notaris?'

'Jawel, mijn beste Hilaire. De tijden zijn veranderd niet-waar?'

Een klein guitig kereltje vloog vanuit de keuken het café binnen, gevolgd door Tilly. 'Leo, hier!'

'Dag Leo,' zei de notaris, en stak zijn hand uit.

Het jongetje verschool zich achter Tilly's rokken.

Een traan kroop langs de notaris zijn neus in zijn smoeze-

lige snor. ‘Mijn zoon Leopold is gesneuveld tijdens het beleg van Antwerpen. Eén granaat, mijn beste Hilaire, één granaat van de dikke Bertha van den Duits, recht in de kruitkamer, was voldoende om het fort van Walem van de kaart te vegen, samen met mijn zoon. Kan je dat geloven?’

Hilaire knikte. Hij had de verhalen gehoord. De knal was tot in Antwerpen voelbaar geweest.

Tilly streelde het hoofdje van de kleine Leo. Tranen rolden over haar wangen. De notaris legde een muntstuk op tafel. ‘Ik vond het mijn plicht om jullie op de hoogte te brengen van deze droevige gebeurtenis.’ Hij stond op. Het kostte hem zichtbaar moeite om zijn ogen af te wenden van een gerookte ham en een trits droge worsten aan een haak in het plafond.

‘Wacht, meneer de notaris’ zei Hilaire. Hij gaf het muntstuk terug. Hij trok enkele worsten los, sneed een plak hesp af, wikkelde alles in een krant en gaf het pakketje aan notaris Raymond de Stockhove-Janseghers, die het dankbaar aannam.

Het ondergrondse kasteel

‘Wat een rund. Op een plaats voor gehandicapten parkeren doe je niet.’ Amanda nam een flinke hap uit het zwaantje. Boven haar vlezige lippen zat een slagroomsnor.

‘Andersvaliden,’ zei Sigi.

‘Mij eender. Audirijders zijn hufters.’

‘Maak je niet druk om mij.’

‘Waar zijn de parkeerwachters als je ze nodig hebt? Ik bel de politie.’

‘Amanda, hou op. Ik wil geen problemen.’

De tearoom zat tjokvol op de eerste dag van het lenteverlof en het lawaai en geruzie van de aanwezige kinderen klonk Sigi in de oren als een bataljon drilboren. Amanda volgde haar getormenteerde blik. ‘Een verdomd pretpark is het hier. Kom je eens lekker ontspannen en dan zit het hier vol jankers.’ Ze ging verder met het vierendelen van het gevleugelde soesje.

Sigi nipte dromerig van haar koffie en schoof haar onaangeroerde bordje tompoes weg. ‘Hier, neem deze ook maar.’

‘Je moet meer opkomen voor jezelf. Aan je gezondheid denken.’

De tompoes volgde gezwind het zwaantje. Sigi vroeg zich af waar haar vriendin de gebakjes bleef proppen. Straks

zweette ze slagroom. ‘Misschien moet jij dat ook eens doen.’

Amanda, de mond vol, mummelde: ‘Ik weet het, schat, maar het is zo vreselijk lekker. Weet je wat? Ik stop een brief onder zijn ruitenwisser.’

‘Ik wil geen ruzie om een parkeerplaats.’

‘Anders staat hij er volgende week opnieuw.’

‘Je denkt dat het een *hij* is.’

‘Natuurlijk is het een *hij*. Vrouwen rijden niet in kutbakken.’

Amanda veegde met een servet de slagroom van haar mond, gluurde samenzweerderig de gelagzaal rond en fluis-terde: ‘Misschien zit hij hierbinnen.’

‘Ik betwifel het.’

Amanda scharrelde in het puin in haar handtas tot ze een pen en een stukje papier vond en schreef: *Volgende keer steek ik je banden plat.*

Sigi keek vol weezin toe. ‘Amanda, *please*.’

‘Je bent veel te braaf, je moet opkomen voor je rechten.’

Sigi stond op en viel duizelig terug op de stoel.

‘Gaat het?’

‘Jawel. Geef me een minuutje.’

Even later stonden ze op, rekenden af en gingen naar buiten. Amanda legde het briefje op de voorruit van de Audi en knalde er een ruitenwisser bovenop. ‘Ziezo, hopelijk komt de boodschap aan.’

‘Zie ik je volgende week?’

‘Nee, ik moet al weken naar moeder toe, straks ontferft ze mij.’

Ze kusten elkaar op de wang. Sigi liep naar haar wagen honderd meter verder. Haar longen schuurden. Ze plofte neer achter het stuur en vertrok. Bij het passeren van de tearoom zag ze hoe een man het briefje vanonder de ruitenwisser van

de Audi trok. In een kinderlijke reflex claxonneerde ze, als protest tegen zijn wangedrag. Zijn verwonderde blik stierf weg in haar achteruitkijkspiegel.

Thuis ging ze uitgeput op de sofa liggen, keek naar de bombastische rozetten aan het plafond, haar gedachten bij moeder en de leegte die was ontstaan na haar dood. Tranen siepelden uit haar ooghoeken. God, wat miste ze haar broze moedertje dat alles had gegeven voor haar zorgenkindje. Tot ze zelf ziek was geworden. De rollen waren ineens omgedraaid en Sigi had alles terug gegeven. Met eindeloos geduld had ze haar wegwijnende moeder gevoed, verzorgd, verpleegd. Ondanks alle toewijding in haar eigen zieke lijf had ze machteloos moeten toezien hoe het besje was weggeleerd en verschrompeld tot een asgraauw rozijntje. De beslommeringen van de begrafenis en de dagen erna waren een marteling geweest. Notaris Fournier, vrijgezel en vriend des huizes, had haar bijgestaan. De man had de nalatenschap in orde gebracht, de successierechten afgewerkt en alle geldzaken geregeld. Sigi was vertwijfeld achtergebleven in de eeuwenoude villa, steenrijk maar in haar ziel straatarm.

Vermoeid slenterde ze naar haar kamer. Ze bleef staan voor de kleerkastspiegel waar ze troosteloos werd aangekeken door het wassen beeld dat ze was geworden, een fantoom met een melkwitte huid en een oudmodisch kapsel van grootmoeders op gekartelde sepiafoto's. Ze ontwarde de knellende wrong en schudde haar haren los. Ooit was ze trots geweest op de ravenzwarte lokken die tot haar middel reikten. Nu zaten ze vol zanderige strengen grijs. Amanda dramde maar door over een make-over, een moderne snit, een nieuwe outfit, een deftige man. Sigi kon het niet opbrengen. Make-overs hoorden thuis in goedkope realityshows. En deftige mannen had ze al lang afgeschreven.

Ze hees zich loom in een training en bijhorende hoodie. Ze sloeg de kap over haar hoofd, wat een knus gevoel gaf, want het was altijd klef in huis. Ze knipte de tv aan, opende Netflix en scrolde door de onuitputtelijke stroom fantasie, spanning, avontuur en romantiek. Ze keek naar een film die haar kortstondig wegvoerde uit haar verstikkende ellende. Na de film ging ze naar bed, met een heetwaterkruik als gezelschap. Ze nam een boek van haar nachtkastje. Na een paar bladzijden warrelden de woorden in haar schoot. Ze doofde het licht en begroef zich onder het laken dat voelde als een theaterdoek over alweer een nutteloze dag in een waardeloos schouwtooneel.

De voorbehouden parkeerplaats was vrij. Sigi plaatste de parkeerkaart achter de voorruit. In de tearoom was de rust teruggekeerd. Ze bestelde een espresso en een Saint Honoré-gebakje. In afwachting beantwoordde ze WhatsApp-berichtjes van Amanda bij wie de vijandelijkheden tijdens het bezoek aan haar moeder afstevenden op een Griekse tragedie.

‘Mag ik?’

Ze keek omhoog in de lichtgrijze ogen van een man, die zonder een antwoord af te wachten plaats nam tegenover haar. Ze keek hulpeloos in het rond en was opgelucht met de komst van het gebak en de espresso.

‘Wat mag het voor u zijn, meneer?’ vroeg de dienstster.

‘Hetzelfde,’ antwoordde hij.

Geïrriteerd omdat de man zo onbeschaamd haar ruimte was binnengedrongen, leunde ze achterover. Hij zag er nochtans goed uit, zonnebankbruin, kort haar, vriendelijke kuiltjes in de mondhoeken. Het maatpak met lichtblauw hemd en donkerblauwe das oogde eenvoudig modieus. Hij kon een Boeingpiloot zijn.

‘Bent u de dame die de banden van mijn wagen gaat slopen?’

De Audi-man! Ze wilde wegduiken onder tafel.

Op het gezicht van de man verscheen een glimlach. ‘Ik vond het best grappig.’

Ze vatte moed. ‘U stond op een parkeerplaats voor andersvaliden.’

‘Sorry daarvoor. Ik had haast en merkte het pas bij het instappen.’

‘Hoe kan zoiets u ontgaan?’

‘Ik maak het goed.’

‘Hoe dan?’

‘Ik trakteer.’

‘Ik heb zelf genoeg geld.’

Hij leunde glimlachend voorover. ‘Ben je altijd zo minzaam?’

Ze rook zijn deodorant en voelde zich stom omdat ze zelf geen vleugje parfum op had. ‘U hebt geen idee.’

‘Je koffie wordt koud.’

Ze kruiste de armen. ‘Ik wacht wel op die van u.’

‘Je mag me tutoyeren hoor.’

‘Ik probeer beleefd te blijven.’

Hij lachte alweer. In zijn ogen dansten vuurvliegjes. ‘Je hebt helemaal gelijk.’

‘Waar moest je zo haastig naartoe?’

‘Naar een klant in de buurt.’

De dienstster bracht zijn koffie en gebak. Hij nam het vorkje en stak het omhoog. ‘Smakelijk.’

Ze stak een stukje gebak in haar mond. Het schijfje karamel knerpte onbeleefd tussen haar tanden. Ze glimlachte gegeneerd, tot ze hetzelfde geknetter hoorde in zijn mond. Ze moesten lachen.

‘Wat doe je voor werk?’ vroeg ze.

‘Geldzaken.’

‘Zoals?’

‘Verzekeringen, geldplaatsingen, beleggingen.’

‘Klanten met geld.’

‘Inderdaad.’

‘Kan je daarvan leven?’

‘Je bent niet alleen erg beminnelijk maar ook erg grappig.’

Ze bloosde, als een dertienjarig bakvisje dat een complimentje kreeg van de knapste jongen van de klas.

‘Lekker hoor dit gebakje.’

‘Specialiteit van het huis. Jouw das lust het ook.’

Hij knipperde met de ogen voor hij het begreep. Met zijn servet veegde hij het toefje slagroom weg. Er bleef een vlek achter.

Hij kwam zijn belofte na en betaalde. Hij vroeg of ze zin had in iets sterkers.

Ze twijfelde, dacht aan haar gezondheid. ‘Mij goed.’

Te voet kuierden ze naar het *grand-café* op de markt. Hij opende de deur en liet haar voorgaan. Ze was er jaren niet geweest, in dit prachtige café dat leek op een tijds capsule uit een lang vervlogen interbellum. De donkerbruine toog, de eikenhouten lambriseringsen, de jachtaferelen in faience, de zuilen met rozen en bladranken omarmden haar als een verloren gewaande minnaar. Ze voelde zich op slag honderd jaar jonger.

Ze dronk Amaretto, hij gin. Ze discussieerden over elkaars passies voor film, boeken, antiek. Ze raakte in de ban van zijn oprechte interesse en ontwapenende charme zonder ongepaste vragen naar de reden van de parkeerkaart. Af en toe ging ze de neus poederen, de eerste keer om een tabletje Medrol te slikken, daarna om het puffertje te gebruiken dat haar overal

vergezeld. Ze gluurde in de spiegel. Zag deze man iets in dit bleke schepsel? Natuurlijk niet. Komaan Sigi. Stel je maar niets voor.

Tegen de avond bracht hij haar naar huis. Haar Mini bleef achter voor de tearoom. Ze zou 's anderendaags een taxi nemen om hem op te halen. Hij gaf zijn kaartje. Laurens Morel stond erop. Ze keek hem na tot hij afsloeg aan het kruispunt verderop.

Ze belde Amanda met de uitvlucht dat ze ziek was. Daarna belde ze hem, of hij zin had om samen te dineren. Dat had hij, op vrijdag. Ze bezocht de kapster en kreeg een modieuze bob in acajou met highlights. Ze kocht in haar vaste boetiek enkele fleurige spulletjes en liet zich op vrijdagvoormiddag in het schoonheidssalon verwennen met een manicure en een discrete make-up.

Hij haalde haar thuis op. 'Waar naartoe?' vroeg hij.
'Liefst ergens buiten de stad.'

De wagen zag er afgeleefd uit. Op het dashboard lag flink wat stof en op de witleren bestuurderszetel zaten blauwe vegen jeans. Ze reden naar Het Pakhuis in Gent en aten op de gaanderij boven de bar.

'Je ziet er geweldig uit,' zei hij, vrijmoedig na een derde glas wijn.

Ze bloosde en boog het hoofd, stiekem blij dat de ingrepen van de voorbije week loonden. Zesendertig en het was geleden van haar studententijd dat ze complimentjes kreeg van een jongen, laat staan van een man, een razendknappe nog wel.

'Moest je niet werken vandaag?' vroeg ze.

'Ik ben mijn eigen baas, ik werk wanneer ik wil. Voor een mooie vrouw maak ik graag tijd.'

‘Vleier.’

Na het eten kuierden ze door de Veldstraat, winkel in winkel uit. Het schemerde toen hij haar thuisbracht. Ze maakten een afspraak voor de volgende week. Bij het afscheid kuste hij haar zedig op de wang.

De weken daarop verliepen volgens hetzelfde ritueel. Zij koos de bestemming, hij reed. Telkens een andere stad, een andere brasserie: Dock’s Café in Antwerpen, La Quincaillerie in Brussel. In ‘t Zwart Huis in Brugge vroeg hij: ‘Vanwaar jouw voorliefde voor dit soort antieke gelegenheden?’

‘Ik ben zelf een antieken gelegenheid.’

Hij nam haar hand. ‘Je moest je schamen. Je bent een knappe moderne vrouw.’

Ze glimlachte, beroerde de bleke drukplek rond zijn ringvinger.

Hij volgde haar blik. ‘Vind je het erg?’

‘Waarom zou ik?’

Toen hij haar laat in de namiddag naar huis bracht nodigde ze hem naar binnen. Hij was onder de indruk van het stijlvolle interieur, het antieke meubilair, de authentieke schilderijen. ‘Wat een prachtige villa.’

‘Hij dateert uit 1850 en is gebouwd op de fundamenteën van een renaissancekasteel.’

Ze troonde hem mee naar boven. Ze vlijden zich op het krakende bed en kusten. Zwijgend ontkleedde hij haar, hoffelijk, behoedzaam alsof ze een kristallen popje was dat bij de minste aanraking in duizend stukjes kon breken. Zijn mond verkende elke centimeter van haar blanke huid. Ze slaakte kreetjes bij het beroeren van de intieme plekjes die jaren onberoerd waren gebleven. Waanzinnig van ongeduld gaf ze zich over en genoot van zijn hartstocht als een dorstige hinde van een klaterende bergbeek.

Later zaten ze rechtop in bed. Ze stak een Lucky Strike op.

‘Je rookt?’

Ze tilde het laken op en bekeek haar naakte lichaam. ‘Nee hoor.’

Hij lachte.

Ze trok het laken tot onder haar kin. ‘Soms. Eigenlijk mag het niet. Ik heb Alpha-1-antitrypsinedeficiëntie.’

Hij keek alsof ze sprak in Vedisch Sanskriet.

‘AAT. Een longziekte.’

‘Een rokerslong.’

‘Aangeboren.’

Hij gaf haar een zoen.

‘Is er een probleem?’

‘Natuurlijk niet.’

Ze liep Amanda tegen het lijf in de supermarkt.

‘Sigi, wat zie jij er goed uit.’ galmde het door de rayon met ingeblikte groenten. ‘Laat me raden. Je hebt een vent.’

Sigi knikte. Amanda omhelsde haar waarop ze moest hoesten. ‘Oei, sorry, wat ben ik toch een idioot. Vertel op. Wie is het?’

‘De man die foutgeparkeerd stond aan de tearoom.’

Amanda’s gezicht betrok. ‘Die mongool met de Audi?’

‘Het is geen mongool en hij heet Laurens.’ Sigi vertrok met het winkelwagentje.

‘Sigi, wacht, zo bedoelde ik het niet. Wat doet hij voor de kost?’

‘Geldzaken.’

‘Mmm... sla je meteen een vette vis aan de haak.’

‘Laurens is een gedistingeerde man met een degelijke job.’

‘Wacht, wacht, wanneer spreken we nog eens af?’

‘Ik bel je volgende week.’

Ze belde niet.

Laurens bleef soms overnachten. Dan parkeerde hij de wagen achter de villa, onzichtbaar vanop straat.

‘Wat zegt je vrouw als je ’s nachts wegblijft?’ vroeg ze.

‘Niets. Ik zit in het buitenland.’

’s Morgens bleef hij ontbijten, nam een douche en vertrok. Zij bleef achter, bedwelmd door wellust.

Ze ontving een brief van notaris Fournier met een boel vragen waar ze geen antwoord op wist. Of het niet beter was om alle fondsen en beleggingen te centraliseren, en wat ze zinnens was met het appartement in Knokke dat al twee jaar leeg stond. Ze toonde de brief aan Laurens. ‘Typisch een notaris,’ zei hij, ‘alles verzamelen bij één bank houdt risico’s in. Je kan beter je fondsen spreiden.’

‘Ik ken daar niets van.’

‘Zo moeilijk is het niet.’

‘Ik heb een karrevracht paperassen waar ik me geen blijf mee weet.’

‘Zal ik ze bekijken?’

Ze liep naar boven en kwam terug met twee schoenendozen vol aktes, attesten, uittreksels, boetes, brieven.

Hij bekeek haar met een gekweld gezicht. ‘Sigi, meen je dat nu.’

‘Ik zei toch dat ik er geen verstand van heb. En zin om me erin te verdiepen heb ik niet. Moeder zorgde voor alles.’

De volgende dagen, elke keer als hij bleef slapen, ploeterde hij zich door de papierberg.

‘Lukt het?’ vroeg ze.

‘Besef je wel hoe rijk je bent?’

‘Is het zo erg?’

Na een week had hij een plan klaar. ‘Je moet je geld spreiden, een deel in veilig kapitaal, een deel in risicobeleggingen.’

Ze keek wantrouwig.

‘*Venture capital*, durfkapitaal. Investeren in startende bedrijven en na enkele jaren de winsten opstrijken.’

‘Ik heb daar geen verstand van, Laurens.’

‘Hoeft ook niet. Ik doe het wel.’

Ze dacht na en schudde haar hoofd. ‘Laat maar. Ik ben al blij dat alles terug op orde is.’

Hij keek beteuterd. ‘Jij je zin. Ik zou je toch aanraden om meer te doen met je geld.’

Ze verzamelde de mappen waarin alle documenten netjes zaten geklasseerd en verdween ermee naar boven. Terug beneden vroeg ze of hij mee wilde naar Knokke om het leegstaande appartement te bekijken. Hij zei dat hij de eerste weken geen tijd had.

‘Moet ik het verkopen?’ vroeg ze toen ze een maand later door het appartement kuierden.

‘Wat ben je ermee als je het niet verhuurt?’

‘Wil jij de verkoop organiseren?’

‘Voor jou doe ik alles, Sigi.’

Tijdens de terugreis vroeg hij: ‘Heb je nog nagedacht over mijn voorstel om je geld te beleggen?’

‘Nee.’

‘Geld moet opbrengen, Sigi. Anders kan je het net zo goed in een kous onder je matras stoppen.’

‘Ik heb meer dan genoeg.’

‘Ja, maar het vermindert in waarde als je er niets mee doet.’

‘Zo’n vaart zal het niet lopen.’

‘Denk ook eens aan onze economie.’